

Jak to vlastně začalo ...

V roce 1964 v Alžíru. Učil jsem tam na státním středisku tělovýchovy a sportu. V rohu tělocvičny jsem objevil náradí, které chybělo v mém širokém zájmovém okruhu – „trampolínu“. Mou věčnou touhou bylo létání vzduchem a tak po větroni, skocích do vody z věže a skocích na lyžích přišly na řadu skoky na trampolíně.

Skákal jsem bez přípravy a znalostí. Byla to hrůza ! Kaskadérské kousky končily v pérech, na rámu, nebo na podlaze. Přežil jsem a časem jsme si s trampolínou porozuměli.

Armáda v roce 1967 vypsalala soutěž na námět pro výběrovou skladbu na náradí pro rok 1970. Soutěž jsme vyhráli s námětem „TRAMPOLÍNY A KOBERCE“. S Vaškem Zelenkou jsme udělali skladbu a Láďa Loukotka vyvinul nafukovací trampolínu. Byla to praktická a bezpečná obluda. 90 centimetrů vysoká kruhová pneumatika měla v průměru 5 metrů, skákací plachta o průměru 3 metry byla vypnuta gumovými expandery. Pro svou bezpečnost i pro víceúčelová cvičení si získala u cvičících vojáků velkou oblibu. S hudbou Mojmíra Balinga se 4000 vojáků naučilo základním skokům a na 400 cvičencům zvládlo salta a vruty.

Ve srovnání s dnešní výkonností to byly výkony slabší, skoky byly nižší. Objev „katapultového odrazu“ za pomoci 8 chytačů okolo trampolíny umožnil vystřelovat skokana do výšky až 10 metrů. Tato výška mnohé gymnasty dráždila a tak se objevila iniciativní tří až osminásobná salta. Myslím, že to bylo neuvážené riziko, ale díky těmto průkopnickým cvikům se zkvalitňovala technika i metodika a ovlivňovala výslednou podobu skladby, ve které se simultánně cvičilo na 80 trampolínách a 240 nafukovacích kobercích.

V roce 1970 se komunistická strana zalekla shromažďování většího počtu lidí a tak se cvičení na Strahově nekonalo. Vojenští trampolinisté předvedli své mistrovství jen v některých krajích a v omezeném počtu.

Na podzim roku 1970 do civilu. Bylo nám líto nevyužít jejich zkušeností a rozpustit bez užitku tak vzácný kolektiv. Vašek Zelenka využil s některými skokany trampolínový kumšt na pódiiích světových revuálních scén a my s Karlem Přechem jsme založili trampolínovou komisi při ZRTV. Cvičitelé – bývalí vojáci nám pomáhali s organizací prvních soutěží a neoficiálního mistrovství republiky v roce 1971, kdy sebou přivezli i první závodníky.

V této době se řady nadšenců rozšířily o odborníky, jakými byli Jindra Kozubek, Petr Velechovský, dlouholetá přebornice Eva Morávková a další.

A tak masové skákání na nafukovacích trampolínách, které armáda předala bezplatně tělovýchovným jednotám, začalo psát svou trvalou kroniku, která v sobě skrývá mnoho nadšení, obětavosti, radosti ale i slz a zklamání. Především pak věčná přátelství a krásný, skromný kolektiv.

ing. Ivo Fibiger